

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ:

تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ

خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ

وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

(...) نَزَجُوا رَحْمَتَكَ وَخَشِيَ عَذَابَكَ (...)

Korku ve Ümit Dengesinde Kulluk

(17.04.2026)

Peygamberimiz (s.a.s), ölüm döşeğinde olan bir genci ziyaret etti ve ona: **“Kendini nasıl hissediyorsun?”** diye sordu. Genç adam: **“Ey Allah’ın Resülü; Allah’ın rahmetinden ümitliyim fakat günahlarımdan da korkuyorum”** diye cevap verdi. Bu samimi itiraf üzerine Rahmet Peygamberi (s.a.s), bu gencin şahsında tüm müminlere şu müjdeyi verdi: **“Böyle bir anda, bir kulun kalbinde ümit ile korku bir araya gelmişse; Allah ona umduğunu mutlaka verir ve onu korktuğundan emin kılar.”**¹

Aziz Müminler! İslam bir denge dinidir. Bu dengeyi sağlayan kavramların başında korku ve ümit gelmektedir. İmanı bir kuşa benzetecek olursak; korku ve ümit bu kuşun iki kanadına benzer. Nasıl ki bir kuş tek kanadıyla uçamazsa; mümin de korku ve ümit dengesini doğru kurmadan yolunu bulamaz, menziline varamaz.

Kardeşlerim! Allah korkusu; karanlıktan ürpermek ya da bir tehlikeden kaçmak gibi sıradan bir korku değildir. Aksine bu korku; Rabbimizin sevgisini yitirme endişesidir, O’nun güvenini kaybetme kaygısıdır, O’na karşı mahcup olma duygusudur. Ümit ise müminin can suyudur, ruhunun yaşama sevincidir. Bu öyle bir duygudur ki; kul ne kadar hata yaparsa yapsın, Allah’ın sonsuz rahmetinden asla yüz çevirmemesini sağlar. Ancak şunu unutmamalıyız: Gerçek ümit; **“nasıl olsa Allah affeder”** diyerek sorumlulukları terk etmek ya da günahlarda ısrar etmek değildir. Zira insanı Allah’ın affına güvendirerek aldatması, şeytanın en sinsi tuzaklarından biridir.²

Kardeşlerim! Mümin, bir yandan günaha düşmekten titreyen, diğer yandan Rabbine doğru koşan bir denge insanıdır. Yüce Rabbimizin şu ilahi ilkesi ne kadar da ferahlatıcıdır: **“Ey kendilerine kötülük edip aşırı giden kullarım! Allah’ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Allah bütün günahları bağışlar; doğrusu O çok bağışlayıcı, çok merhametlidir.”**³

Kardeşlerim! Şunu iyi bilelim ki ümit, pasif bir bekleyiş değildir. Bilakis ümit etmek; Yüce Allah’ın emirlerine göre yaşamak, salih amellere sarılmak ve tüm samimiyetimizle O’nun rızasını aramaktır. Elbette beşeriz, şaşarız; bu yolda yürürken -bilerek veya bilmeyerek- hatalar yaparız. İşte tam o anda gerçek ümit; düştüğümüz hatanın içinde boğulmak değil, **“Rabbim affedicidir, O’nun kapısından başka sığınacak kapım yoktur”** diyerek yeniden O’nun sonsuz rahmetine sığınmaktır.

Kardeşlerim! Unutmayalım ki; bu hayatta yalnız değiliz, sahipsiz değiliz, kimsesiz değiliz, başıboş değiliz. Bizim, kuluna şah damarından daha yakın olan;⁴ her yakarışımızı işiten bir Rabbimiz var. Kusurlarımızı affeden, hatalarımızı bağışlayan merhameti sonsuz olan bir Mevla’mız var.⁵

Kardeşlerim! Gelin, ömrümüzü korku ve ümit dengesi üzerine inşa edelim. Kulluğumuzu da dualarımızı da Kur’an’ın bizlere çizdiği bu ilahi ölçünün rehberliğinde şekillendirelim.⁶ Tıpkı Peygamberimizin (s.a.s) duasında olduğu gibi; **“Rahmetini umarız, azabından korkarız”**⁷ diyerek bu hassas dengeyi kuşanalım ve hayat yolculuğumuzu bu bilinçle sürdürmeye çalışalım.

Rabbim bizleri azabından sakınan ama rahmetinden de bir an olsun ümit kesmeyen kullarından eylesin. Cumamız hayırlara vesile olsun. (Âmin)

DİTİB Hutbe Komisyonu

¹ Tirmizi, Cenaiz 11.

² Fاطر, 35/5.

³ Zümer, 53.

⁴ Kaf, 50/16.

⁵ Bakara, 2/286.

⁶ Secde, 32/16.

⁷ İbn Ebû Şeybe, Musannef, Salavât, 579.